

hvor der er mistanke om, at politiet har handlet forkerte, også i offentligheden kan se, hvad der egentlig bliver gjort. Jeg synes, at vi skal prøve at tage nogle drøftelser af, om vi ikke simpelt hen skulle sige, at de sager, der ender med dødelig udgang, til at starte med skal køre ved retten, i stedet for at man først skal igennem lange forløb for at se, om man kan få sagen for retten. Så kunne det også være, at de politifolk, der er involveret, kunne få en hurtigere afgørelse i sagen, frem for at den først skal igennem meget lange undersøgelser, presseomtale osv. Så der tror jeg også at der ligger noget, som vi skal arbejde videre med.

Vi er meget glade for forslaget.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Så er det justitsministeren.

Justitsministeren (Lene Espersen): Jeg vil gerne indlede med at takke for den måske ikke så overraskende, men dog meget overvældende opbakning, der er til lovforslaget.

Kl. 14.50

Som fru Anne Bastrup på SF's vegne så meget rigtigt indledte sin ordførertale med, handler det her jo om menneskeskæbner, om mennesker, som har været udsat for en af de allermost ubehagelige forbrydelser, man overhovedet kan blive udsat for, og som for mange er noget, der giver ar på sjælen resten af livet.

Vi må erkende, at retstilstanden har været sådan, at der har været voldtægtsofre, som har valgt at sige: Jeg orker ikke at skulle igennem en halv inkquisition i en retssag for at få dømt den person, der har forbrudt sig over for mig. Derfor er det jo også helt afgørende, at Folketinget så helhjertet bakker op om, at vi nu meget markant styrker voldtægtsofres retsstilling gennem de forslag, som lovforslaget indeholder, og jeg vil da gerne takke samtlige ordførere for, at de så helhjertet går ind og støtter forslaget.

Der har så fra flere været lidt polemik om, hvem der egentlig er oprindelsesmændene til dette forslag. Hvem er det, der skal høste laurbærrerne af, at vi nu alle sammen står og roser lovforslaget i dag? Jeg tror, at fru Sandy Brinck endda valgte at sige, at det kun er kommet til verden på grund af en hidsig opposition. Jeg må selv sige, at den måde, som fru Elisabeth Arnold udlagde historien på, tror jeg er lidt nærmere ved sandheden.

Nu er fru Elisabeth Arnold og fru Sandy Brinck jo også medlemmer af partier, som har

haft regeringsmagten i ganske mange år, så hvis man ville være rigtig polemisk, ville man jo spørge: Hvorfor i alverden gjorde I ikke selv noget ved det? Hvorfor ventede I, til der kom en regering, der rent faktisk handler, før der sker noget? Men jeg skal undlade polemikken og blot sige, at den beskrivelse, som fru Elisabeth Arnold kommer med, kan jeg i hvert fald genkende.

Derfor vil jeg også sige, at det kan godt være, at det er mit navn som justitsminister, der står på lovforslaget, men jeg synes egentlig, at dem, der skal høste æren for det, er initiativtagerne til høringen i sin tid, for det var dem, der var med til at sætte debatten i gang, og som inspirerede Folketinget til at arbejde videre med tankerne. Jeg synes egentlig, at det er den gruppe, som først og fremmest fortjener hæder i dag, hvis man overhovedet skal tale om noget sådant. Men jeg er da glad for, at fru Anne Bastrup bemærkede, at det er muligt for en minister at være kreativ og selv komme på ideer, selv om mange vil påstå, at det ikke sker særlig ofte.

Jeg vil sige til fru Elisabeth Arnold, at jeg er meget enig i de betragtninger, som fru Elisabeth Arnold havde om den anden del af lovforslaget, der handler om straffesager mod politipersonale, hvor vi nu ændrer reglerne, således at de pårørende på mere betryggende vis kan følge sagen. Jeg er enig i bemærkningerne derhen, at det ikke kun er væsentligt, selv om det er meget væsentligt, at pårørende, der mister et barn eller en forælder, er en del af processen, men at det også er vigtigt, at offentligheden er tryk ved den måde, hvorpå sagerne fungerer.

Der er her kommet en rapport fra Rigsadvokaten om, hvorledes praksis er i andre lande, som vi normalt sammenligner os med, men næste skridt er nok, at vi selv, Retsudvalg og minister, tager ud og besøger nogle af de lande, som vi kan lytte til og måske lade os inspirere af – om ikke andet for at vi får en sikkerhed for, at den ordning, vi har i dag, også er den, der er bedst set med offentlighedens øjne. Jeg er i hvert fald meget optaget af, at offentligheden har en klar fornemmelse af og er trykke ved, at tingene fungerer, som de skal.

Som fru Line Barfod, som også var inde på udgangspunktet for det her, nemlig høringen, synes jeg faktisk også, at det har været en rigtig god proces. En ting er jo, at vi ofte via aviser og andre medier bliver bekendt med en enkelt sag, men oftest er det bedste jo at lytte til de aktører, der har problemerne inde på livet hver dag, og